

Морис Льоблан

ГОСПОЖИЦАТА СЪС ЗЕЛЕНИТЕ ОЧИ

Maurice Leblanc
La Demoiselle aux yeux verts

© Танка Дашева, превод, 2013 г.
© Корица, издателство „Труд“, 2013 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2013 г.

ISBN 978-954-398-297-4

Морис Льоблан

ГОСПОЖИЦАТА СЪС ЗЕЛЕНИТЕ ОЧИ

ÏÚÐÂÀ ÆËÀÂÀ

Раул дьо Лемези се шляеше безцелно по булевардите на Париж. Имаше вид на щастлив човек, за когото е достатъчно да гледа, за да се наслаждава на прелестите на живота. Беше в онова радостно настроение, което градът създава през някои светли априлски дни. Среден на ръст, той имаше едновременно мощен и строен силует. Ръкавите на самото му се разширяваха около развитите му мускули, а гърдите му се подчертаваха от гъвкава талия. Кройката и цветът на дрехите му говореха за човек, който има вкус за тези неща.

Когато минаваше край университета, му направи впечатление, че господинът, който вървеше пред него, следи една дама. Той успя веднага да се убеди в предположението си.

За Раул нямаше по-смешно и забавно нещо от това някой мъж да следи дама. Той продължи след тях и така тримата, наредени на почетно разстояние един от друг, вървяха по шумните булеварди.

Нужен беше целият опит на барон Дьо Лемези, за да открие, че господинът следи въпросната жена. Правеше го много ловко, с дискретността на джентълмен. Раул дьо Лемези също внимаваше да не го забележат. Той ускори крачка, за да може по-ясно да види лицата на двамата.

Гледан отзад, господинът беше с безупречно сресана черна коса, намазана с помада. Облеклото му също беше безупречно. Под него се очертаваха широки плещи. Той имаше правилно, свежо лице и грижливо поддържана брада. Изглеждаше трийсетгодишен. Походката му издаваше сигур-

ност и важност. От целия му вид – от пръстените на ръцете, от златния край на цигарата, която пушеше – се излъчваше вулгарност.

Раул избърза още по-напред. Дамата стъпваше с благородна походка. Краката ѝ на англичанка бяха грациозни, с деликатни глезени. Красивото ѝ лице беше озарено от великолепни очи и гъсти руси коси. Минувачите се обръщаха след нея, но тя изглеждаше безучастна към възхищението на тълпата.

„Каква аристократка! – помисли си Раул. – Защо ли я следи господинът с помадата. Какво иска от нея? Кой е – ревнив съпруг, отблъснат кандидат или хубавец, който търси авантюри?“

Тя пресече площада пред Гранд Опера, без да се тревожи от задръстването на колите. Една от тях искаше да ѝ попречи да мине, но тя хвана юздите на коня и го спря. Разгневен, кочиашът скочи от седалката и я наруга. В отговор получи юмрук по носа, от който рукна кръв. Притичалият полицай ѝ поиска обяснение, но тя му обърна гръб и се отдалечи спокойно.

На булевард „Осман“ влезе в една сладкарница и седна на първата маса. Раул я последва, като се стремеше да остане незабелязан. Господинът с помадата остана да чака отвън.

Тя си поръча чай и четири малки пасти, които изяде с апетит. Околните я гледаха с възхищение. Дамата седеше невъзмутима и си поръча още четири пасти.

Наблизо седеше млада жена, която също привличаше вниманието на посетителите. Руса като англичанката, тя също бе облечена с вкус, макар и не така богато. Заобиколена беше от три деца, на които раздаваше лакомства и чаши с лимонада. Срећнала ги беше на вратата и ги черпеше, като се радваше на светещите им от удоволствие очи и изпоцапаните им със сметана бузи. Тя се забавляваше и се смееше щастливо: „Какво трябва да ми кажете?... Точно така: „Мерси, госпожице...“

Раул дьо Лемези не можеше да свали поглед от зелените ѝ, с цвят на нефрит очи. Той бе завладян от искрената радост на лицето ѝ.

– Безкрайна радост или безгранични страдания, това са двете крайности за подобни същества – каза си Раул и почувства внезапно желание да закриля тази радост и да се бори с тези страдания.

Отново отпрати поглед към англичанката. Тя беше наистина красива, но госпожицата със зелените очи го очароваше повече. От едната се възхищаваше, а искаше да прозре в тайните на другата и да я опознае по-отблизо.

Докато Раул се колебаеше, дамата плати и излезе заедно с трите деца. Да я последва ли? Не знаеше коя от двете щеше да вземе надмощие. Трудно му беше да избере между сините и зелените очи, но накрая стана, стремително хвърли пари на бара и изскочи навън. Зелените очи бяха взели връх.

Улицата го посрещна с изненада. Госпожицата със зелените очи разговаряше на тротоара с младия мъж, който следеше англичанката. Диалогът им приличаше по-скоро на спор. Очевидно момичето искаше да мине, а господинът му пречеше. Това беше толкова очевидно, че въпреки приличието Раул беше готов да се намеси. Намерението му беше осуетено, преди да предприеме нещо. От току-що спрялото пред сладкарницата такси слезе един мъж. Виждайки сцената на тротоара, той изтича, вдигна бастуна си и с един замах отхвърли шапката на мъжа с помадата. Настъпи суматоха. Пострадалият направи крачка назад, но после бързо се спусна към нападателя.

– Вие сте луд! Вие сте луд! – ругаеше той.

Новодошлият, който беше по-възрастен и по-дребен, зае отбранителна позиция и като вдигна бастуна си, извика:

– Забраних ви да говорите с това момиче. Аз съм неин баща и ви казвам, че сте мизерник!

Двамата трепереха от омраза. Момичето успя да застане между двамата противници. Хванала под ръка възрастния господин, тя се опитваше да го отведе до близкото такси. По-младият се приготви да отвърне на удара, но неочаквано пред него изникна нов противник. Той видя едно нервно мигащо око и уста, изкривена от иронична усмивка, в която имаше цигара. Беше Раул, който произнесе с дрезгав глас:

друга. Тримата се движеха отново един след друг, без англичанката да забележи действията на ухажорите си.

Тя вървеше по оживените тротоари с вперен във витрините на магазините поглед. Оставаше си все така безразлична към оказваното ѝ внимание. Мина край площад „Мадлен“ и по улица „Роял“, стигна до предградието Сент Оноре и влезе в грандхотел „Конкорд“.

Господинът с помадата спря, направи стотина крачки, купи си цигари и влезе в хотела, където Раул го видя да говори с портиера. Три минути след това си отиде. Раул също се готвеше да разпита портиера за младата англичанка, но в този момент тя пресече вестибюла и се качи в един автомобил. В него вече бе оставен малък куфар. Навярно заминаваше.

– Ще карате след тази кола – каза той на шофьора на таксито, което бе повикал.

Англичанката направи няколко безцелни обиколки. В 8 часа слезе пред Лионската гара и се настани в бюфета, където си поръча нещо за ядене.

Раул седна в ъгъла.

След като се нахрани, тя изпуши две цигари. В 9 часа намери на перона чиновник от компанията „Кук“, който ѝ даде билет и товарителница за багажа. След това се качи в бързия влак, който тръгваше в 9,45 часа.

– 50 франка – предложи Раул на чиновника, – ако ми кажете името на тази дама.

– Лейди Бакфийлд.

– Къде отива?

– В Монте Карло, господине. Тя е във вагон № 5.

Раул се замисли. Сините очи си струваха едно пътуване.

Възможно беше чрез англичанката да намери отново въпросния господин, а чрез него – и младата дама със зелените очи.

Върна се да си купи билет и след това се упъти към перона. Англичанката стоеше на стъпалата на вагона. Малко по-късно през прозореца я видя да разкопчава мантото си в едно купе.

Имаше малко хора. Беше няколко години преди войната и с този доста неудобен бърз влак пътуваха малко пътници. Раул видя само двама души, които заеха първото купе във вагон № 5.

Разходи се по перона, нае две възглавници и купи няколко вестници и брошури. Когато влакът изсвири, с един скок се хвърли на стъпалата и влезе в третото купе. Имаше вид на човек, който пристига в последния момент.

Англичанката седеше сама до прозореца. Той се настани на седалката до вратата. Тя вдигна очи, погледна натрапника и без да се вълнува, продължи да яде шоколадови бонбони от кутията, която държеше на коленете си.

Мина кондуктор, който продупчи билетите им. Влакът навлизаше в предградията и светлините на Париж ставаха все по-редки. Раул прегледа вестниците и като не намери нищо интересно, ги остави.

„Няма събития – каза си той. – Никакво сензационно престъпление. Колко пленителна е тази млада дама!“.

Възможността да е сам в едно купе с красива непозната и да прекара нощта с нея го забавляваше. Беше решен да не си губи времето в четене, размишления и крадешком хвърлени погледи.

Премести се по-близо. Англичанката трябваше да се досети, че спътникът ѝ иска да я заговори. Тя не обърна внимание на намека. Трябваше сам да влезе в контакт. Това не го смущаваше и с почтителен тон я заговори:

– Може ли да се обърна с няколко думи към вас? Колкото и некоректна да е постъпката ми, позволете да ви предупредя за нещо, което може да е от значение за вас.

Тя си взе отново бонбон от кутията и без да извърща глава, отговори кратко:

– Ако е с няколко думи, господине – да.

– Госпожо...

Тя го поправи:

– Госпожице.

– Госпожице, случайно знам, че през целия ден ви следеше мъж, който се крие от вас и...

Тя го прекъсна.

– Постъпката ви наистина е некоректна, особено за един французин. Никой не ви е упълномощил да следите хората, които вървят по стъпките ми.

– Мъжът изглеждаше много подозрителен...

– Познавам господина. Казва се Марескал и ми беше представен миналата година. Той поне има деликатността да ме следи отдалече и да не нахлува в купето ми.

Силно засегнат, Раул се поклони:

– Така е, госпожице. Не ми остава друго, освен да замълча.

– Действително ще бъде добре да мълчите до следващата гара, където ви съветвам да слезете.

– Хиляди съжаления. Работата ми налага да бъда в Монте Карло.

– Налага се, откакто знаете, че аз отивам в този град.

– Вярно е, госпожице. Когато ви видях в сладкарницата на булевард „Осман“, реших да ви последвам.

– Не сте точен, господине – отвърна англичанката. – Възторгът ви от младата личност със зелените очи щеше да ви изпрати по нейните дири, ако можехте да я настигнете след скандала. Тъй като не успяхте, тръгнахте след мен. Най-напред до хотел „Конкорд“ както онзи, за чиито действия ми съобщихте, а после – и до бюфета на гарата.

Раул каза искрено:

– Поласкан съм, че нито едно от действията ми не ви е убогнало, госпожице.

– Нищо не ми убягва, господине.

– Виждам. Още малко – и ще кажете и името ми.

– Раул дьо Лемези, отквивател, върнал се от Тибет и Централна Азия.

Раул не скри учудването си:

– Поласкан съм още повече. Да ви питам ли в резултат на какви проучвания...

– Никакви проучвания. Но когато една дама види как някой нахлува в купето ѝ в последната минута, и то без багаж, тя е длъжна да го наблюдава. Вие разрязахте с визитната си картичка няколко страници от брошурата. Аз я прочетох и

си спомних за едно интервю, в което Раул дьо Лемези описваше последната си експедиция. Просто е, нали?

– Много е просто. Но са нужни силни очи.

– Моите са отлични.

– Но вие не вдигнахте поглед от кутията с бонбоните.

– Не ми е нужно да гледам, за да виждам, нито да мисля, за да отгатвам.

– Какво да отгатнете в случая?

– Да отгатна, че истинското ви име не е Раул дьо Лемези.

– Невъзможно!

– Ако беше истинското, инициалите, които са на дъното на шапката ви, нямаше да са Х. В. Освен ако не носите шапката на някой приятел.

Раул започваше да става нетърпелив. Не обичаше в един двубой противникът да има постоянно надмощие.

– Какво означават инициалите Х. В. според вас?

Тя сдъвка поредния бонбон и каза с небрежен тон:

– Съчетанието на тези инициали е доста рядко. Когато ги срещна случайно, неволно ги съпоставям с две имена, които забелязах веднъж.

– Може ли да попитам кои?

– Нищо няма да разберете. Отнася се до непознато за вас име.

– Все пак?

– Хорас Велмон.

– Кой е той?

– Хорас Велмон е един от многото псевдоними, под които се крие Арсен Люпен.

Раул високо се засмя:

– Аз съм Арсен Люпен?

Тя рязко възрази:

– Какво предположение! Разказвам ви за асоциациите, които предизвикват инициалите у мен. Мисля си, че името Раул дьо Лемези прилича много на известното Раул дьо Андрез, което Арсен Люпен също е носил.

– Чудесни отговори, госпожице! Ако имах честта да съм Арсен Люпен, вярвайте ми, не бих играл смешната роля, в

която съм изпаднал пред вас. С какво самообладание се подигравате с невинния Лемези!

Тя реши да го почерпи:

– Един бонбон, господине, като компенсация за поражението ви. И ме оставете да спя.

– Но – помоли той настойчиво – разговорът ни няма да спре дотук, нали?

– Не – отговори тя. – Ако невинният Лемези не привлича любопитството ми, то хората, които се движат под чуждо име, ме интересуват винаги. Малко първерзно любопитство, нали?

– Любопитство, което може да си позволи една Бакфийлд – каза той. И добави: – Както виждате, госпожице, и аз знам името ви.

– Чиновникът на „Кук“ също – каза тя, смеейки се.

– Добре, победен съм по всички линии – отвърна Раул. – Ще се реванширам при първия случай.

– Случаят се появява най-вече когато не се търси – заключи англичанката.

За пръв път тя го погледна открито с красивите си сини очи. Той потрепери.

– Толкова красива, колкото и тайнствена – каза.

– Не притежавам никаква тайнственост – отвърна тя. – Казвам се Констанс Бакфийлд. Отивам в Монте Карло при баща си лорд Бакфийлд, който ме чака да играем голф. Извън голфа, който страшно обичам, пиша в някои вестници, за да изкарвам прехраната си и да запазя независимостта си. Професията ми на репортерка ми позволява да имам първокласни сведения за всички знаменити личности: държавни мъже, генерали, индустриалци, артисти, известни престъпници. Лека нощ, господине!

Тя покри лицето си с края на един шал. Положи русата си глава върху възглавницата, метна покривало на раменете си и изтегна крака върху седалката.

Раул, който бе потреперил при споменаването на думата „престъпници“, каза още няколко фрази, които нямаха никакъв ефект и сякаш удряха в затворена врата. Най-добре беше да мълчи и да чака реванш.

Седеше тихо в ъгъла си, слисан от тази авантюра, но очарован и изпълнен с надежди. Пред него беше едно оригинално и пленително, загадъчно и толкова откровено същество. Каква проникателност притежаваше! Колко ясно го бе прозряла. Как бе уловила малките пропуски, които заради презрението си към опасността бе допуснал. Значи двата инициала...

Грабна шапката си, съдра копринения ѝ хастар и излезе да го хвърли през прозореца в коридора. После се върна и седна в средата на купето. Сгуши се между двете възглавници и се замечта.

Животът му се струваше очарователен. Беше млад. Лесно спечелени банкноти пълнеха портфейла му. В изобретателния му мозък се въртяха двайсетина проекта със сигурен успех. Сутринта щеше да се наслади на прелестната картина на хубава жена, която се пробужда от сън!

С удоволствие си представяше това. В полусън виждаше красивите небесносини очи. Чудно нещо! Малко по малко те изменяха цвета си и ставаха зелени като морски вълни. Вече не знаеше дали очите, които го гледаха в съня, бяха на англичанката, или на парижанката. Парижкото момиче му се усмихваше мило. Най-последно, това беше тя. С усмивка на устните той заспа дълбоко.

В съня на човек със спокойна съвест, който поддържа сърдечни отношения със стомаха си, има прелест, която друшането на влака не намалява. Раул плуваше блажено в светове, където светеха сини и зелени очи. Пътуването беше толкова приятно, че за разлика от друг път сега той не бе нащрек.

Това беше грешка. Когато пътува с влак, човек винаги трябва да бъде предпазлив, особено когато има малко хора. Той не чу как се отвори вратата между вагон № 5 и вагон № 4 и не усети предпазливите стъпки на трима души, които бяха с маскирани лица и наметнати със сиви престилки. Те се спряха пред купето.

Другата му грешка беше, че остави лампата в купето да свети. Ако я беше изгасил, типовете щяха да бъдат принудени да я запалят, за да изпълнят пъклените си намерения, и той щеше да се събуди.

Не видя и не чу нищо. Единият от престъпниците остана да пази в коридора с револвер в ръка. Другите двама се разбраха с няколко знака и извадиха от джобовете си железни палки. Първият щеше да удари него, а вторият – спящия под завивката.

Нападението се уговаряше шепнешком, но колкото и тихо да беше, Раул долови гласовете и моментално опъна крака и ръце. Всичко това беше безполезно. Върху челото му се стовари железна палка и го зашемети. Единствено усети, че го стискат за гушата, и видя, че покрай него минава една сянка и се хвърля върху госпожица Бакфийлд.

Настъпи непроницаема тъмнина, в която той доби онези несвързани и болезнени впечатления, които по-късно изплуват от съзнанието, за да възстановят действителността. Вързаха го, запушиха му устата и увиха главата му с грапав плат. Задигнаха парите му.

– Добра работа – пошушна непознат глас, – но всичко това е само „апетит“. Върза ли другия?

– Ударът с палката трябва да го е зашеметил.

Изглежда, „другият“ не беше зашеметен, защото се чува ругатни. Отчаян бой разтърсваше цялата седалка.

– По дяволите, жена! – възкликна глухо един глас. – Тя дращи... хапе ... Кажи, позна ли я?

– По-скоро трябва да отговориш ти.

– Най-напред да я накараме да млъкне.

Действаха така, че тя действително млъкна. Виковете ѝ отслабваха и преминаваха в хълцане. Госпожица Бакфийлд продължаваше да се бори до самия Лемези, който като в кошмар чувстваше силата на съпротивата ѝ.

Всичко спря изведнъж. Трети глас, идващ откъм коридора, заповяда приглушено:

– Стойте... Пуснете я! Не сте я убили, нали?

– Бога ми... възможно е. Може поне да я претърсим.

– Престанете и пазете тишина, дявол да го вземе!

Двамата нападатели излязоха. Спорът в коридора продължи. Раул, който започваше да се съвзема, долови думите: „По-нататък... крайното купе... бързо! Кондукторът може да мине...“

Триото се отдалечи към противоположния край на вагона, където Раул беше забелязал двамата пътници. Той се мъчеше да се отвърже и движейки челостта си, да махне запушалката, която бяха сложили в устата му. До него англичанката охкаше все по-слабо, което го отчайваше. С всички сили се стремеше да се освободи, като се страхуваше да не стане късно за спасението на спътницата му. Но вървите му бяха здраво стегнати. В този момент превръзката на очите му падна. Той видя младата жена паднала на колене, с лакти върху седалката да го гледа с невиждащи очи.

Наблизо се чува гърмежи. Навярно в крайното купе тримата бандити и двамата пътници се биеха. Единият от пресъпниците мина тичешком с малка чанта в ръка.

Раул беше отчаян. Въпреки запушалката в устата си с големи усилия успя да каже на момичето:

– Дръжте се, моля ви... Аз ще ви помогна... Как сте? Какво чувствате?

Бандитите навярно бяха стиснали прекалено гушата на госпожица Бакфийлд и бяха счупили врата ѝ. Черните петна и конвулсиите по лицето ѝ показваха симптоми на задушаване. Раул разбра, че тя умира. Дишаше тежко, а цялото ѝ тяло трепереше.

Бюстът ѝ се наклони към него. Той долови хрипкавото ѝ дишане и между хърканията успя да долови няколко думи, които тя сричаше на английски: „Господине... господине, чуйте ме... аз съм загубена...“.

– Не – отвърна той развълнувано. – Опитайте се да станете и да стигнете до алармата.

Тя нямаше сили. Въпреки свръхчовешките усилия Раул не можеше да се освободи. Свикнал с воля да преодолява всички пречки, той страдаше, че е безпомощен зрител на тази грозна смърт. Събитията не се поддаваха на властта му и се въртяха наоколо като вихрушка.

Край него мина друг маскиран тип с пътническа чанта и револвер в ръка. След него идваше третият. Двамата пътници несъмнено бяха мъртви. Поради ремонта на линията

влакът се движеше все по-бавно и убийците можеха спокойно да избягат.

За голяма изненада на Лемези те внезапно спряха пред купето, сякаш се натъкнаха на опасно препятствие пред тях. Предположи, че някой се е появил на мостчето между вагоните. Може би кондукторът извършваше обиколката си.

Чуха се гласове, последвани от остра схватка. Първият тип не можа да си послужи с пистолета, който падна от ръката му. Чиновникът в униформа го беше нападнал и двамата се вкопчиха един в друг, падайки на пода. Другият съучастник се опитваше да помогне на другаря си; той беше дребен на ръст и изглеждаше съвсем слаб в изпръсканата с кръв сива престилка, скрил глава под широк каскет с прикачена на него маска от черен плат.

– Кураж, кондукторе! – извика Раул отчаяно... Идва помощ!

Но кондукторът отслабваше. Хилавият съучастник беше хванал едната му ръка. Другият стоварваше върху лицето му градушка от юмруци.

Дребният се надигна, при което маската му се закачи и падна, повличайки със себе си широкия каскет. С бързо движение той го постави обратно на главата си. Този миг бе достатъчен за Раул, за да види русите коси и божественото лице. Уплашено и смъртнобледо, то беше на непознатата със зелените очи, която бе срещнал в сладкарницата на булевард „Осман“.

Трагедията свършваше. Двамата съучастници избягаха. Вцепенен, Раул безгласно присъстваше на дългите и мъчителни усилия на кондуктора, който успя да стъпи на седалката и да дръпне звънеца за тревога.

Англичанката агонизираше. С последен дъх тя успя да произнесе още няколко несвързани думи:

– За Бога... чуйте ме... трябва да се вземе... трябва да се вземе...

– Какво? Обещавам ви...

– За Бо... вземете чантата ми... извадете книгата... Баща ми да не узнае нищо...

Главата ѝ се отпусна и тя издъхна. Влакът спря.